

HAD.

Brněnský román
od
JOSEFA MERHAUTA.

A zatím mělo, podotýkala domovnice, holátko nevinné, takové kočičí falešné oči jako on.

"Tak já nebudu slečinku budít," poznamenala na to Karolina jako ve snách, a vracela se zase nahoru.

Ve světnici dotáhla se Karolina až do prostřed ke stolu. . . Zde se zastavila a opřevši se levou rukou o hranu stolu palec pravé přítiskla si v zamýšlení na rty. Tak se dívala ven, do truchlivého podzimního dne, a myslela na věrejší měsíční večer.

"Dobře, že jsem se to dozvěděla dnes, ještě v čas," říkala si potichu. . . ale najednou srdce mocně jí zabušilo a hrdlo se jí stáhlo hroznou předtuchou.

"Možná, že je už taky pozdě!" řekla si hned na to, a veliký děsný nevyšlovný strach příšerně na ni dolehl. Celá se zachvěla a zbledla. Nohy se pod ní třáslly a zima jí projela zády.

Co mohlo přijít po věrejších večerech, byl celý život hanby, potupy, znečtení a pohrdání. . . Sedla si na postel a složila hlavu do dlaní. Strach jí neopouštěl, stoupal, rostl a valil se na ni jako celé hory tmy, v nichž v děsné předtuše rozeznávala tmavé obrysy příšitího ztraceného života. . .

"Ježíši Kriste! Jak jsem se tak mohla zapomenout! Jak jsem se mohla zapomenout!" zahořkovala a krouťe v zoufalství hlavou drtila a tlačila oba spánky svými bílými rukama.

"A ona je pěkná! Takhle dlouho spát, ona lenochu! to je hezky!" zvolal Král, který právě vešel do světnice.

"Tak já jí musím chodit budít. . ." řekl potom polo vyčítavě a polo žertem.

"To ona by chtěla, co?" rozesmál se a sedl si k ní na postel.

Karolina vyskočila a odešla pomalu k oknu.

"Co je jí? Bolí ji hlava?" smál se Král svým nestoudným, dráždivým způsobem.

Karolina se odvrátila od něho a dívala se oknem do dvora. Král k ní horečně postupil. Bral jí za hlavu a obracel ji k sobě.

"Tak co je jí, kočičko, řekla mi!" žadonil hlasem, který byl zase takový měkký, sladký a podivnou touhou rozehvělý, jako včera večer.

Ale Karolina se mu vytrhla a šla ke svému kufru. Klekla k němu, otevřela ho a jala se tam něco urovnávat.

"Tak co dělá, prosím ji?" zvolal Král, už trochu nazloben.

A v tom projelo mu celým tělem a až u srdce mu zapíchlo přesladké tušení, že se ho stydí po věrejších večerech. . . Toto tušení naplnilo závratnou rozkoš celého jeho sestarlé srdce, rozehřívalo mu línou krev a blažilo ho jako vítěze pohled na trofeje ze věrejší bitvy. V tomto milém studu bylo, tak se mu zdálo, tolik ostýchavé, upřímné a ohnivě lásky, jak jí snad v celém svém životě nepotkal. Toto venkovské děvče, které včera spočinulo omámeno v jeho objetí, bylo takové přemilé a vášně. . . Tak něco neobyčejného, zvláštního a přirozeného v její povaze lákalo ho a táhlo k ní, která se mu zdála zcela jinou, než ty ostatní.

V mocné touze shýbl se k ní a bral ji za rameno. "Tak se nestyděla a podívala se mi do očí!" šeptal.

"Prosím vás, nechte mne!" zvolala Karolina hněvivě a odstrčila ho.

"No, no," odpiral Král. "Snad nebude tak zle! Nechala kufra a

šla do kuchyně!" dodal pak, už trochu poručnický.

"Nebudu tady!" řekla Karolina pevně, "jdu na hodinu pryč!"

"Co to mluví?"

"Musím!"

"Nelíbí se jí tady, co?" smál se Král snaže se býti něžným a domnívaje se ještě pořád, že dívka skutečně dělá všechno jen v jakémisi blouznění a v milostném studu.

"Myslím to doopravdy," řekla Karolina. "Já tady nechci být!"

"A proč pak?"

Karolina neodpovídala. Jenom ještě víc sklonila se do svého kufru, chytila tam někde šátek a přítiskla si ho na oči.

"Tak, co je jí přec!" zvolal Král stoje u okna.

"Viděla jsem dnes vaši paní a děti. . ." vypravila konečně ze sebe Karolina.

Král trochu zbledl a počal prsty bubnovat po tabulce v okně.

"A co je víc?" řekl lhostejně.

"Nevěděla jsem, že jste ženatý, neřekli mi to," řekla Karolina.

"Kdo jí to potřeboval říkat! Nic jí do toho není! To je moje věc!" odsekl Král v obyčejném, drzém svém tonu.

"Tak?" řekla Karolina tichoučce a podívala se něho vyčítavě a usazeněma očima.

Ten pohled Krále zase vyburcoval a přivedl na pravou míru. Nikoliv, říkal si, s tímto děvčetem nesměl takto mluvit. Odpudil by si ji, tu plachou holubičku, a to nechtěl.

Tato pochoutka teprve mu slábla na rtech, a to by bylo hloupé, nechat si ji tak brzy ujít. Toto děvče teprve našel a ještě je nechtěl ztratit. Nebyl na to zvyklý, aby plameny své touhy ulíval náhle studenou vodou; musily se přirozenou cestou strávit samy a shasnout teprve, když začaly plápolat jiné.

"Myslí, že každému na potkání musím si naříkat na svoje neštěstí?" počal tedy měkčeji.

"Neštěstí?"

"Neštěstí je to se mnou, jí to řeknu," říkal Král, nutě se patrně do této řeči i do celého tonu, jakým mluvil. "Nešťastně jsem se oženil. Ona byla už za svobodna špatná ženská, jí se to ani nemůže říci, prapšpatná byla. A zkažená byla. Omámila mě, mladého člověka, našel jsem ju v hospodě a vzal jsem si ju, protože to na mne strčila. A když se vdala, nebyla lepší. Děti nechávala špinavé, jsou cely roztekly a domrzáčené. Pak zas běhala za jinými, já to vím, a já s ní nemohl být. . . To lidi nevědí, jaky je moje neštěstí, pro který já se denně modlím. . ."

Karolina si v té chvíli vzpomněla, jak viděla Krále ráno pohříženého v modlitbách v kostele tomáškém. A tato vzpomínka podivným způsobem naplnila její srdce soustrastí s nešťastným Králem. Tato vzpomínka připravila v srdci jejím půdu pro soucit, ve kterém uvěřila jeho zoufalým žalobám a byla dojata jeho osudem.

Nic neřekla, vstala a dívala se na něho. Obě ruce visely jí malátně podle těla, hlavu měla ku předu nachýlenou a ústa pootevřena.

"A já přece musím pryč," řekla tichoučce, mimoděk přemožena mocnými dojmy a sama nevědouc, jak to všechno skončí.

"Línoušku, to mi nesmíš udělat!" prosil Král a přistoupil k ní; "tak rád sem eště neměl nikoho na světě jako ji. . . Já su nešťasny chlap, a ona mne ešce udělat ešce nešťasnjším. . ."

Karolina měla plné oči slzí, ale neodpovídala.

"A potom," pokračoval Král, "vzpomněla si na věrejšek. . . Já ju nemůžu nechat odejít, ona nesmí odejít. . . Kdo ví, co. . ."

Na pana Johana se z pokoju zvolilo. Odešel prose ještě u dveří: "Tak si to rozmysli dobře!"

Karolina nebyla ještě rozhodnuta, ale to, co se bouřilo v její nitru, všechno ji hnalo k tomu, že musí zůstat v této službě.

"Už se stalo!" volalo něco v jejím srdci a to byl pořád ten veliký, příšerný strach při vzpomínce na věrejší večer.

"Je nešťastný," ozyval se tam hlas jiný, méně sobecký méně hrozný, ale mírný, hřejivý, blažící a toužící po tom, aby byli i jiní oblaženi. Pud sebezachování, ženská záliba, kterou v hezkém Královi přece jen měla, a ten hlas, který v její nitru volal po slitování konečně udolaly všechny mravní odpor, který se v jejích myšlenkách bouřil při pomyšlení, že je to člověk ženatý.

Zkusím to tedy a zůstanu tady aspoň na krátko zatím," umínila si a byla odhodlána tak učinit.

A tak ehýstala se k pobytu v těchto místech beze všech krásných nadějí. Měla vědomí a tušila to, že běže na sebe dobrovolně břemeno a že jí tu čeká více bolesti než rozkoší. A majje duši naplněnou podivnou směsicí neurčitěho strachu, výčitek a tuch, namlouvala si sobě a omlouvala sama sebe sladkobolným ujišťováním, že se obětovala.

Ta dívka byla odkázána v celém velkém městě sama na sebe. Neměla tu jediné přátelské duše, které by se mohla svěřit a ku které by se mohla utéci o radu. Snad se jí takovou utěšitelkou mohla stát tetka Majznerová, kdyby se jí už předem nebyla zhnusila svou nestydatostí.

Po celý den se Karolina Královi vyhýbala. On se jí nevtíral ani druhý den očekávaje příznivého okamžiku, kdy by se k ní mohl s výsledkem přiblížit. Podívala-li se na něho, byl to pohled plný smutku, důvěry, hluboké soustrasti, důvěry — ale nebylo v něm onoho sladkého dívčího vybízení, které volá: "Pojd' sem!"

Pracovala mlčky a trpělivě. Nevěděla ani, jak a v tom neustálém mlčení, vzrušenosti do přemítání upadala stále více do hluboké, chorbale truchlivosti. Všechno jí lekal, trýznilo, trápilo a obviňovalo po celý ten čas.

V těchto mukách cítila stále více potřebu něčoho, ku komu by se utekla. Potřebovala něčoho, kdo by nahlédl do její duše, kdo by ji potěšil, povzbudil a snad obrátil z tohoto bludiště na pravou cestu. — A neměla nikoho.

Z jakéhosi vnitřního donucení a citlivé mocnou potřebu toho, aby vyšla ven, došla konečně k odhodlání, že přece tetku navštíví. Doufala, že touto cestou a novými dojmy se jí uleví.

Došla tam asi ke třetí hodině, když měla na chvíli po práci. U kuchyně dveře byly otevřeny. Ale nebylo tam nikoho. Karolina chvíli chodila po kuchyni, čekajíc, že některá z domácích žen přijde. Pak zaslechla v pokoji šustot. Po tichu otevřela dveře a dívala se tam.

Paní Majznerová stála u postele Rádlovy obrácena ke dveřím zády. Rádliček spal, hlavu ještě máje zavázanou, odkrytý a jednu nohu máje přehozenu přes postranní postele. Majznerová dívala se na něho se zalíbením, sledujíc jeho dech, kterým se prsa lehce zvedala pod rozhalenou košili. Paní Majznerová měla při tom ruce podepřeny v bok a hlavu ku předu nachýlenou. Už se také ku spícímu skoro shýbala, když Karolina na ni tiše zvolala:

"Paní Majznerová!"

(Pokračování.)

NA PRODEJ!

Zařízené

Farmy

Pište si o popisy.

Výtečné podmínky.

Česká Ústřední Pozemková Kancelář

JAN JANÁK,
Fiditel.

508 West 25th Street,
Chicago, Ill.

Nejúrodnější černice ve zdravé krajině v Texas!

LACINO PRODÁVÁ NA 12 LET SPLÁTKY

ROSENBERG IMMIGRATION CO.,
ROSENBERG, TEXAS.

Cretecká nemocnice v Crete.

Jedná dokonale zařízená nemocnice ve střední Nebrasce. Přijímají se nemocní stížení všemi nevyčísitelnými nemocemi; ústav jest opatřen všemi nejnovějšími stroji a aparáty, jako jsou elektrické stroje, X paprsky, masážní a vibrační stroje, lázně horkým vzduchem atd. Nemocní jsou ošetřováni českými ošetřovateli a doctane se jim toho nejlepšího ošetření. Dokonale lázeňské zařízení. Nová krásná budova, vytápěna parou a osvětlována elektrinou.

Zvláštní pozornost se věnuje léčení zastaralých nemocí, nemocí ženských, revmatismu, nemoci prsou, srdce, žaludku, střev, očí, uší, sliznic žlázy, průjmu a operacím. O podrobnosti pište na fiditelu: Dr. H. W. QUIRK, CRETE, NEBR.

HOTEL PRAGUE ČESKÝ HOSTINEC
u města Prahy,

na rohu 13. a William ul., Omaha.

Čistě a pohodlně zařízené pokoje pro cestující, jakož i výborná česká strava a vzorná obsluha. V hostinci obdržíte výtečný STORŽŮV LEŽÁK nejlepší druhů vína a likérů a nejjemnější doutnasky.

Krajané, zavítáte li do Omahy návštěvou, ubytujte se v hotelu Praha a ušetříte nejenom peněz, ale zchvíte se i všelikých nanáz. 8
Tel. A1814. O přízeň krajanů žádá VINCENC J. DOBROVSKÝ.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj oblibí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo, jest lehké, perlicí se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody — není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v ni žádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvičkách kvartových neb pintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem. — Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvojí výborné pivo
SOUTH OMAHA, NEB.

Nejoblíbenější středisko Čechů z Omahy i venkova jest

Elegantně zařízený HOSTINEC

..... kterýž vlastní.....
Jos. NOVÁK, č. 424 již. 15. a Howard ul.

Výtečný Krugův "Cabinet" stále na čepu, jakož i nejlepší piva lahvo-
vá. Na skladě má pouze ta nejlepší vína, jemné likéry a výborné doutnasky. Chutný zákusek vždy po ruce.
27— O nojnou přízeň krajanů žádá JOS. NOVÁK.

Riley Brothers Co.

VELKOOBCHODNÍCI

Likéry a doutníky

Old Military Rye --- Diamond R Rye
N. B. Archer Bourbon.

1118 Farnam St. OMAHA.

Nejstarší a nejlepší místo pro schůzku jest

ED. MAURERA RESTAURANT A
HOSTINEC

v čis. 1306 Farnam ul.
Pravé importované piva na čepu. Pilsenské a Měšťanského pivovaru v Písku a Čechách. Hobrau Münich lávaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světově známé Faust stálo rozsláhou reputací.
Kavárna pro dámy uslázá se na druhé podlaže. 401